

Atributum, sive corpus Christi spectes, quod, juxta nos, non minus, quam ille panis consecratus ad edendum, communicantibus exhibetur, quamvis invisibiliter, modoque nobis incognito & incomprehensibili. Pronomen autem relativum *ID*, pro ratione contextus materiae subjectae, aequè referre singulare sive individuum potest, atque universale, ut ita id quod in S. Cœnâ ore corporis manducandum exhibetur, & à communicantibus accipitur & comeditur, benè possit periphrasis esse illius rei in individuo, quæ ad manducandum ore exhibetur, accipitur & comeditur, atque adeò sustineat vim *subjecti singularis*. Quod si singulare per demonstrativum *HOC* significantius exprimi existimus, pro voculâ *ID*, ut particulam *HOC* substituas, per me facile licebit. Neque enim syllogismo quicquam, vel quoad sensum præmissarum, vel quoad vim concludendi, decedet, si, illâ in hujus locum substitutâ, cum ita formes: *Hoc quod in S. Cœnâ exhibetur ore corporis manducandum, & à communicantibus accipitur & comeditur, est realiter præsens in S. Cœnâ. Hoc quod in S. Cœnâ exhibetur ore corporis manducandum, & à communicantibus accipitur & comeditur, est corpus Christi. Ergo Corpus Christi est realiter præsens in S. Cœnâ.*

XXI. Ita ergo noster syllogismus *expositorius*, ejusque medium concludendi *singulare* erit, per voculam *id* vel *hoc*, & periphrasin, ab actibus exhibendi, accipiendi & comedendi petitam, denotatum: & cadet proinde, quod dicebat Vorstius, quod *subjectum* propositionis minoris ipse Musæus fecerat, est *aliquid universale*. Cadet etiam, quod dicebat, *corpus Christi, cum individuum sit, non posse prædicatum enunciationis esse, sed oportere, ut sit subjectum*. Individuum enim, sub sua ratione propria conceptum, prædicari de *subjecto singulari*, sub aliquâ ratione confusâ concepto

cepto